

N:o 54.

Af Herr C. G. Andersson i Skeendu: Angående ändring i 44 § i Kongl. förordningen den 21 Mars 1862 om kommunalstyrelse på landet.

§ 44 i nu gällande förordning af den 21 Mars 1862 om kommunalstyrelse på landet stadgar, att kommunalstämma skall utse ordförande och vice ordförande i kommunalnämnden, och enligt § 56 i samma förordning skall »en hvar ledamot af kommunalnämnden *ansvara* gemensamt med de öfrige för de medel och säkerhetshandlingar, nämnden har under sin förvaltning». Enligt § 51 af nyssnämnda förordning är det kommunalnämndens ordförande, som »ansvarar för räkenskapernas ordentliga förande, vårdar nämndens handlingar» etc., och i vanliga fall är det denne ordförande, som ensam uppbär de till bestridande af kommunens utgifter uppburna medel. Nu kan inträffa, att de solidariskt ansvarige ledamöterna kunna påtvingas en ordförande, hvilken ej eger deras förtroende, men likafullt måste mottagas, såsom den der förvaltar kommunens anförtrodda medel. Sorgliga följder för de medansvarige hafva mer än en gång härutinnan visat sig. Undertecknad har ett färskt exempel på, att den å kommunalstämma valde ordföranden i kommunalnämnden helt och hållet förskingrat de i hans vård anförtrodda medel och säkerhetshandlingar. Enär kommunalnämndens ledamöter äro gemensamt ansvarige för dylika förtroendemissbruk, hvartill en ordförande kan göra sig skyldig, borde väl äfven åt dessa ledamöter förunnas rättighet att sjelfva utse ordförande och vice ordförande, och det är på grund häraf jag vågar föreslå, det Riksdagen ville för sin del besluta, att § 44 i Kongl. Maj:ts förordning om kommunalstyrelse på landet af den 21 Mars 1862 måtte erhålla följande lydelse:

Kommunalnämndens ledamöter utse inom sig ordförande och vice ordförande att tjenstgöra för den tid, de blifvit såsom ledamöter invalde. Till dessa befattningar etc.

Stockholm den 28 Januari 1885.

Carl Gustaf Andersson
i Skeenda.

N:o 55.

Af Herr Aug. Bokström: Angående skrifvelse till Kongl. Maj:t om beredande af utvidgad rätt för enskilde att genom statens postinrättning få meddela sig med statens myndigheter.

Enligt gällande bestämmelser ega enskilde i regeln icke rätt att förmedelst statens postinrättning meddela sig med statsmyndigheterna i ärenden, som af dessas handläggning bero, och vid dessa myndigheter anstälde embets- och tjenstemän hafva sålunda icke någon laglig förpligtelse och i vissa fall icke ens rättighet att fästa något afseende vid framställningar, som i sådana ärenden med allmänna posten från enskilde inkomma.

Såsom förmedlare af brevexling och uppgörelser enskilde emellan har den allmänna posten redan länge varit af allra största betydelse för landet. Men så snart de enskilde behöft meddela sig med någon statsmyndighet, hos hvilken de icke kunnat personligen uppvakta, har det hitintills varit dem förmenadt att genom postverket utan särskild mellanhand få sin framställning befordrad. Andra mellanhänder hafva dertill måst anlitas, hvilket för den stora allmänheten medfört åtskilliga känbara olägenheter. Man har sålunda varit hänvisad att i sådana angelägenheter anlita de enskilda ombud, som därför stått att erhålla och hvilka ofta nog varit långt mindre för-